

Rozsewac miłotã

Sł. Eugeniusz Pryczkowski
Muz.: Jerzy Łysk

Wietrzszcza mòcné szarpiã w żęcym nas
Czej jesmë słabi w swich codniowëch dbach
Czej sprzëti dżinie nama stegnë cël
Le òmańc mò w nas swój żniwny dzël.

Ref. Më błagómë kórno Ciebie,
Dôj nóm zénc z ti drodżi krãti,
Bë sã z Tobã spòtkac w niebie
Nasz Kònstantinie swiãti.

A më bë chcelë niezwëczajnie jic
Ò czënach jinszych i blós wiôldżich snic
Szërmëcel sòc, wkół siebie robic trzòsk,
Na òpak stawiac - dze leżi piòsk.

Nóm prosti drodżi trzeba szëkac le,
Ò skałã żëcé niech òpiarté mdze.
Tak dëcht zwëczajnie – jak chce nasz Pón -
Rozsewac miłotã, bë dińc przed trón.

Rozsiewać miłość

Sł. Eugeniusz Pryczkowski
Muz.: Jerzy Łysk

Silne wichry szarpią nas w życiu
Gdy jesteśmy słabi w swych codziennych planach,
Gdy sprzed nosa niknie nam cel drogi,
Tylko szatan ma w nas swoje żniwo.

Ref. My błagamy pokornie Ciebie
Daj nam zejść z tej krętej drogi,
Żeby się z tobą spotkać w niebie
Nasz Konstantynie święty.

A my byśmy chcieli niezwyczajnie iść
O czynach innych i wielkich wyłącznie śnić
Siać zamęt, wokół siebie robić hałas,
Stawiać na odwrót, tam gdzie leży piasek.

Nam trzeba prostej drogi szukać tylko,
O skałę życie niech będzie oparte.
Tam po prostu zwyczajnie – jak chce nasz Pan –
Rozsiewać miłość, by stanąć przed tronem.

Tłum. z jęz. kaszubskiego Eugeniusz Pryczkowski